

POZIV ZA LJUBAV

Tara Mur

Preveo Srđan Jovanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Prolog

APRIL 2008.

NJUJORK

Kopelija Morison ležala je ispružena na čaršavima od satena. Njena savršena koža bila je gotovo bronzana naspram njihove beline, a dugačka kosa, boje mrokrog jesenjeg lišća, lepezasto se rasula po jastuku. Oči u obliku badema presijavale su se na sunčevoj svetlosti dok se protezala i zadovoljno mrmljala.

Nehajno je skrenula pogled na usnulog mladića, diveći se čistom savršenstvu obrisa njegove donje vilice, znaka snage na licu koje je sada u snu tako nevino i opušteno. Još deset godina i Fintan Granvil biće muškarac na koga treba računati, upravo kao Karik, njegov stariji brat, i ostali iz klana Granvilovih. Sad je imao devetnaest godina i bio je plastelin u njenim rukama, divna igračka koju je uzimala i s njom se igrala kad bi poželela. Ironija u svemu tome bila je to što je Fin mislio da on vodi igru, da je ona samo njegova verzija gospođe Robinson, savršena za proširenje njegova seksualnog repertoara. Nije ni slutio, kad joj ga je jedne večeri neko predstavio u noćnom klubu, da je nju zanimalo ime 'Granvil' mnogo više nego sjajno mladalačko telo (iako je ono svakako bilo bonus). Kao i sve drugo što bi joj zapelo za oko, bilo je samo pitanje vremena kad će i on doći na red da ga uzme.

Priljubivši se uz njega, jezikom mu je liznula ušnu školjku. „Mm, bilo je zabavno, mali moj.“ Reči je izgovorila šaptom, gotovo uzdišući. „Ali, reci mi, kako ti se čini spavanje s neprijateljem?“

Mladi Fintan Granvil nastavio je slatko da spava i nije čuo ni reč.

Kad su kapci počeli i njoj da se sklapaju, Kopelija je prebacila ruku preko njegovog čvrstog mladog tela i predala se slatkim snovima o osveti.

KUĆA KARIKROS
GROFOVIJA KERI, IRSKA

Onorija Granvil sedela je u prostranoj dnevnoj sobi i kroz veliki zastakljeni balkon posmatrala divan prizor jezera i planine ispred sebe.

„Radžeš!“ viknula je stežući veprovu glavu od slonovače, koja je bila na vrhu njenog najdražeg štapa, i dvaput lupila po blistavim podnim daskama da dozove slugu.

Više osećajući nego slušajući njegov tihi dolazak, nasmešila se ukočeno sama sebi. Pamtila je vreme kad joj je sluh bio tako oštar da je mogla čuti kako se sluškinje smeju u kuhinji, vreme kad je mogla čuti Henrija kako okreće stranice knjige u biblioteci dve prostorije dalje i slabašni zveket kristalne čaše dok je sipao još jedan viski i blago šištanje dok je dodavao sodu. Pamtila je zatim vreme kad je, u mrklini noći, mogla čuti mekan šum njegovih nogu kako se oprezno vuku preko poda njegove spavaće sobe i vrlo pomno okretanje kvake na vratima dok ga je požuda vodila u noć i toplu dobrodošlicu zagrljaja neke druge žene.

Posebno jedne žene.

Ruka joj je stisnula štap, koža na člancima zategla se kao paus-papir. Tokom svih tih godina koje su usledile, sećanje na to stvaralo je gorak grč na njenim ustima, koji je gotovo istovremeno zamenjivao izraz zadovoljstva. Henri je platio najvišu cenu zbog te ludosti.

Dok je Radžeš zauzimao uobičajeno mesto, s leve strane njene stolice ali malo iza nje, ona nije davala nikakav znak potvrde, znajući da će se on, kad bude potrebno, pomeriti napred u njeno vidno polje. Umesto toga opustila se lagano uz naslon stolice od mahagonija, gde su tigrovi vrebali iz zamršeno izrezbarene džungle.

Henri i prošlost izbledeše i njen pogled, prodorniji nego ikada, ponovo se usredsredi na prizor koji se pružao pred prozorom dnevne sobe.

Sunovrati su se dobro pokazali ove godine, razigravši se u veličanstvenoj kraljevskoj raskoši, tamnozeleni travnjak, pružajući se između

Poziv za ljubav

škotskih borova i živopisnih rododendrona čak dole do vode, predstavljao je sjajnu pozadinu za žuto zlato. S druge strane jezera, šumovita planina Ned na Ioler – Orlovo gnezdo – uzdizala je zamišljenu glavu iznad krajolika.

Naposletku Onorija je progovorila, a glas joj je treperio od karakterističnog oporog prizvuka. „Trebalo bi da upravo primimo pozivnice.“

Mogla je da oseti njegov smešak, koji se bez sumnje podudarao s njenim po ukočenosti.

Nakon pauze ponovo je progovorila, sa suvim smeškanjem. „Šta misliš da će s njima učiniti, Radžeš?“

Pitanje nije zahtevalo odgovor. Spustio je umirujuću ruku na rame njene bogato izvezene indijske košulje od svile.

„Ah, da, ubacili smo mačku među golubove“, reče ona zlorado i s iznenadnim dotokom snage ustade i zakorači napred između zavesa s teškim resama na veliki zastakljeni balkon. Dok je govorila, činilo se da se obraća planini koja se uzdizala iznad jezera.

„Dođi, Kopelija! Dođi i učini najgore što možeš!“

Dok se okretala da mu pogleda u lice, sa srebrnkastom kosom skupljenoj u bogatu punđu i licem koje je oživelo od razdragane zlobe, godine su iščeznule i Radžeš je u njoj opet video mladu gospodaricu u koju se nekada davno zaljubio i za koju bi i sada rado položio život. Onorija. Njegova kraljica. Njegova *rani*.

Preko njenog lica prelete senka. „Radžeš“, upita naglo, „misliš li da će ovo biti poslednja igra koju igramo zajedno?“

„Sumnjam u to, *rani*“, odgovori on, a lukav smešak iskrivi mu usne. Da protokol nije drukčije nalagao, možda bi je i zagrlio.

Poglavlje 1.

JUN

DABLIN

Ešling Morison baci brz pogled po studiju, obesi svoj omiljeni fotoapararat *nikon* oko vrata, zgrabi ručicu kofera s točkićima marke *viton* i zaklopara prema vratima.

„Da li je došlo vreme? Odlaziš?“ reče Mojra, njena pomoćnica, izvirivši glavom iz tamne komore gde je razvijala fotografije za *Ajriš krem*, novi magazin za visoko društvo.

„Odlazim, uz božju pomoć.“ Pokazujući lagano uzbuđenje u očima, Ešling ispali svoj uobičajeni plotun uputstava u poslednji čas. „Ne zaboravi, pošalji mi imejlom one probne snimke njenog gospodstva, odmah.“ Njeno gospodstvo je bio tačan nadimak za Tempest O’Liri, vremešnu manekenku čiji su nerazumni zahtevi bili legendarni. „I ne zaboravi da zaključaš kako treba. Imaš moje brojeve u slučaju nužde, ostavila sam Rosov broj i broj Karikrosa, pribodeni su na ploči. Oh, i reci svakome ko bude pitao da sam ponovo na poslu kao i obično u ponedeljak. Još nisam u takvom položaju da bih mogla odbiti neki posao.“

Mojra nestrpljivo mahnu rukom. „Ah, hoćeš li već jednom da izađeš, za ime božje! Nisam potpuni idiot, znaš. I, Ešling“, doviknu pre nego što će se zatvoriti vrata, „zapamti, ti si srećna kučka! Ni ja ne bih odbila vožnju u krtitiji Rosa Granvila!“

Poziv za ljubav

Ešling se kiselo nasmeši, puštajući da vrata tresnu iza nje. Drznica! Ali Mojra je imala pravo. Ona je srećna, srećnija nego što se ikada usuđivala pomisliti. To je dokazivao krupni dijamant koji je blistao na njevoj levoj ruci, baština porodice Granvil. Pogleda na sat i oseti uzbuđenje pri pomisli na verenika koji se baš tada probija kroz gust saobraćaj od aerodroma prema Dablinu gde će se s njom sastati. Od te misli raslo joj je raspoloženje dok je s koferom kloparala niza stepenište iz studija „U fokusu“, smeštenog na vrhu stare četvorospratnice u Ulici Eksčeker. Iako je cenila njen klasični stil iz doba Džordža V, ovaj put bi dala krv iz obraza za modernu udobnost lifta. Nekoliko krakova nejednakih škripavih stepenica sigurno nije bilo idealno, ali položaj u središtu grada nije mogao ni s čim drugim da se upoređi, pa se osećala divno, jer ga je dobila uprkos previsokim najamninama kakve su bile u tom delu Dablina.

Prošla je pored firme ovlašćenih računovođa na trećem spratu, čudnog hipnoterapeuta na drugom i napokon sišla u prizemlje koje je bilo iznajmljeno nekom poznatom trgovcu čokoladom. Ali danas nije bilo vremena da se zaustavi i slini nad pralinama s kafom ili likerima od jagoda, pa je produžila polutrkom, vukući kofer za sobom, skrenuvši desno na raskrsnici Ulice Eksčeker i Ulice Grafton i nastavivši raskošnom pešačkom zonom prema Parku Sent Stiven. Dogovorila se s Rosom da će se s njim sastati na daljem kraju, gde je mogao lakše da nađe mesto za parkiranje. Odlučno se probijala kroz gomilu kupaca i turista koji su vrveli poznatom starom ulicom s mnoštvom butika, knjižara i trgovina, pokraj Bjulija, kafića svetske slave iz kojega su dopirali najzavodljiviji mirisi. Kad joj je vreme dopuštalo, ništa joj nije bilo draže od dangubljenja, dok joj je fotografsko oko neprekidno procenjivalo plimu naroda koja je proticala kraj nje, čudeći se demografskim promenama koje su se dogodile poslednjih nekoliko godina. Danas su se strana lica i glasovi jednako isticali kao irski. Poljaci, Rumuni, Somalci, Kinezi, svi u potrazi za obećanom zemljom – ironičan obrt u odnosu na dane kada su Irci spremali torbe i otplovljavali u tuđinu.

Ne pristajući na maštanje, Ešling se i dalje gurala, vešto izbegavajući sudare, zaustavivši se tek kad ju je na to prisilio pešački prelaz kod Parka Sent Stiven. Nije kasnila, ali Ros nije bio poznat po strpljivosti i ona ga je zamišljala kako nestrpljivo lupka prstima po volanu svog srebrnkastog *aston martina*.

Kad su se promenila svetla na semaforu, požurila je preko, prošla ispod Luka fjusilijera na ulazu u park, nastavila pored bazena s patkama gde se odigravao prilično šarmantan prizor: majka i dete hranili su patke. U normalnim okolnostima ona bi posegnula za foto-aparatom, ali sada je ubrzala korak da bi napokon, zadihano likujuć, izbila na dalji kraj parka.

Zastavši da dođe do daha, pogledala je s uzbuđenjem oko sebe i, gle, pogrešno parkiran na kolovozu i spreman da šarmira snažnu policajku, stajao je Ros. Divan, seksi Ros Granvil.

Ostavivši kofer, pojurila je k njemu i smejući se obavila mu ruke oko vrata.

„Hej, pazi malo!“ Zateturao se šaljivo pod njenom težinom i namignuo policajki. „To je divota koja prati odlazak na put: garantuje ti oduševljen doček kad se vratiš. Moram češće da putujem!“

„Nemoj to ni da pominješ!“ Glumeći ljutnju, Ešling je pokušala da se otrgne, ali on ju je čvrsto stegnuo oko pasa, časteći je svojim najširim osmehom. Ona se nasmeši i nasloni na njega. „Tako sam odahnula kad si jutros telefonirao sa aerodroma. Brinula sam se da bi nešto moglo iskrsnuti i zadržati te u Tajlandu, pa bih se na kraju sama drndala oko Karikrosa. Oh, dragi, toliko si mi nedostajao!“

„Više si ti meni“, Rosov prigušen glas spusti se na njeno teme.

Ona se opet nagnu natrag. „Zaista?“

„Hej, pa šta ti misliš?“ On se napući kao nestašan dečak. „Ne mogu ti reći koliko je dosadno kad sam sâm u velikom svetu!“

„Oh, da, Hua Hin je takvo usrano mesto.“ Glas joj je bio šaljiv, ali malo zajedljiv. „Sve ono divno sunce, more i senzualne tamne devojke! Kokteli na plaži, slikoviti zalasci sunca i ponoćno kupanje! Prava kazna, mogu da zamislim!“ Uporno je pokušavala da ne bude ljubomorna na Rosovu blistavu karijeru pilota kompanije Taj-Orijent, ali, zaboga, ne bi bila ljudsko stvorenje kad ne bi bila kivna na putovanja koja su ga nedeljama držala daleko od nje.

S vragolastim smeškom Ros podiže njen kofer i stavi ga u prtljažnik kola. „Dođi, ljubavi mog života! Idemo na predstavu koja se zove putovanje. Nadam se da ću stići na auto-put pre nego što počne saobraćajna gužva. Tako bi trebalo da stignemo u Keri mnogo pre nego što baka pusti pse.“

Poziv za ljubav

Ne osvrćući se nimalo na vozače koji su ga streljali pogledima dok su menjali traku da bi zaobišli *aston martin*, oprčrao je oko kola i otvorio joj suvozačeva vrata.

„Večera će biti tačno u osam!“ Savršeno je oponašao bakin izgovor koji je zvonio poput razbijenog stakla, pomalo nazalan, plemićki. „Zvanična odeća! Nema prdenja, podrigivanja ili hopa-cupa u seniku!“

„Rose, nemoj!“ Ešling se smeškala zbog takvog nepoštovanja. Zadržavši nešto od britanske vladavine nad Indijom, Onorija Granvil je zaista uspjela da je uplaši, uprkos činjenici da je veridbi dala pun pristanak.

Dok se Ros smeštao kraj nje, spustila je ruku na njegovo bedro, osećajući kako mu se grče mišići dok je prebacivao auto u brzinu i škripao preko dve saobraćajne linije, pokazujući kroz prozor srednjim prstom kao pozdrav besnim vozačima. Ešling se čvrsto pridržala i spremila za lelujavu vožnju. Ali takav je bio Ros: sam svoj zakon. Poput svih Granvilovih, pomisli Ešling, i dalje čudeći se kako se njen život promenio u nekoliko kratkih meseci, i sve to zahvaljujući potpuno neočekivanoj narudžbini Onorije Granvil da napravi nekoliko zvaničnih porodičnih portreta na njihovom veličanstvenom imanju u Keriju. Uistinu, događaji su je prenerazili. Iako su je u poslednje vreme smatrali irskim odgovorom na njenu sjevremenu junakinju, američku fotografkinju Eni Libovic, jer je postajala „ime“ u nemilosrdnom svetu fotografa visokog društva, ona je mislila da je njena metoda pomalo avangardna za takvu staru plemićku porodicu. Ali, ju-hu! Kakvo je to iskustvo ispalo, kakva porodica!

Ne odbijajući nikada izazov, Ešling je nadmašila samu sebe i rezultat toga bio je zbirka prijatnih i stilskih portreta. Portreti blizanaca, Indiga i Safire, bili su posebno izvanredni. Ali i osobe su bile prilično izvanredne na svoj način: dva divna bića, gotovo jezivo savršena, oboje plava, plavih očiju, anđeoski, ali s tragom nečega što je širilo nemir iza njihovih osmeha.

Dva važna člana porodice bila su odsutna na dan snimanja. Karik Granvil, Rosov stariji brat, bio je u Japanu poslovno, a njegov stric Džasper, prema svim izveštajima poseban karakter, živeo je u Keniji. Ešling je pomislila kako je čudno što je Onorija ugovorila fotografisanje u njihovoj odsutnosti. To ju je i razočaralo. Posebno je želela da se upozna s Karikom, koga su veoma hvalili u štampi zbog njegove inovativne

arhitekture i „debelih“ preporuka. Ali čovek nije morao biti genije da bi shvatio kako Onorija Granvil ide svojim putem i možda Ešling nije trebalo previše da se iznenadi kad je videla da je Radžeš, indijski sluga, u odsustvu dva ključna člana porodice uključen u fotografiju.

Što se tiče Rosa, naravno, njega je odmah zapazila. Jedan pogled u one duboko usađene tirkizne oči i već se praktično našla u donjem vešu. I bio je tako ljubazan i pažljiv, brinući se da ima dovoljno kafe i sendviča, da bi održavala snagu, kako je rekao. Kad ju je druge večeri pozvao na večeru u sjajan riblji restoran, prve večeri je večerala *en famille*, nije čak ni glumila nećkanje. Tako je bila očarana da je mogla da jede piljevinu koliko je malo obraćala pažnju na hranu. I kad je on, za vreme kafe, sramežljivo priznao da ga zanima fotografija i upitao je da li bi htela da baci pogled na njegovu zbirku, pristala je bez oklevanja, iako ju je obično očekivanje da gleda tuđe praznične slike teralo da pobegne u planine. Slike su bile dobre, nisu bile briljantne, ali sigurno bolje od proseka, prizori s kopna i mora s uhvaćenom egzotičnom lepotom Hua Hina, gde mu je bila baza. Bilo je takođe slika iz lokala, i ona je slučajno zapazila da se neka čarobna mlada žena s kosom do pojasa i smelih nasmejanih očiju pojavljuje nekoliko puta. Možda je njegova devojka? Iznenadila se osetivši napad ljubomore.

Ali nije morala da se brine. Kad je došlo vreme njenog povratka u Dublin, Ros je jasno pokazao da se njegovo zanimanje ne tiče samo fotografije nego jednog posebnog fotografa, nje, i ona se našla u vrtlogu romanse koja će joj promeniti život. Dva meseca posle bili su vereni, i na njeno veliko iznenađenje stroga Onorija bez oklevanja im je dala blagoslov.

Sada su se nalazili na putu prema mestu gde je sve počelo, da bi raspravljali o pripremama za Ivanjski ples na kojem je Onorija nameravala da objavi veridbu.

„Za svaku misao jedan cent!“ Ros načas podiže ruku s menjača i lagano joj stisnu prste.

„Upravo sam razmišljala o skorom Ivanjskom plesu i planovima tvoje bake.“ Ešling dopusti sebi malu, dobroćudnu grimasu. „Razgovarale smo nekoliko puta telefonom i može se reći da je dogovor s tobom i sa mnom samo nekakva formalnost.“

Poziv za ljubav

Sunce je već bilo u padu, zraci su mu padali koso na vetrobran, pa Ros izvuče *rejbanke* iz džepa i stavi ih na oči. „Oh, draga, ona preuzima celu predstavu, jel' tako? Bojim se da stare navike teško odumiru.“

„Slažem se! Izgleda se da je pokrila svaku stvar, od fontane sa šampanjcem do fontane sa čokoladom; ova poslednja je došla na Safirin nagovor, čini mi se. Ali ne bih želela da zvučim kao da jadikujem, jer, istini za volju, mislim da je odlučila da se događaj sviđi mladima.“ rekavši to, Ešling prstima napravi udicu.

Ros se nasmeja od neverice. „No, neka me đavo nosi, ali čokoladna fontana! Sada sam sve čuo. To je moglo da padne na pamet samo rođaci Safiri i njenom zečjem mozgu. Ipak, šta Saf želi, to Saf dobija. Baka oduvek pokušava da joj nadoknadi zbog ovoga ili onoga. Nikada nisam tačno znao zbog čega.“ Ros pokaza na pregradak. „Mislim da mi treba cigareta. Hoćeš li se udostojiti?“

Iako nije odobravalala pušenje, Ešling je uživala da posmatra Rosa kako puši. Bilo je to vrlo seksi, prizivalo je slike Bogija i Bekolove. Otvorila je pregradak i izvukla kožom presvučenu tabakeru na kojoj su bili ugravirani njegovi inicijali zajedno sa znakom avio-kompanije. Kraj nje je ležao pozlaćeni *danhil* upaljač. Ros je imao skup ukus, ali pripadao je porodici Granvil. Ešling upali cigaretu, povuče prvi dim, i kad je bila sigurna da gori, pružila ju je njemu, prikovavši pogled u njegovu snažnu podlakticu s tragovima bleožutih dlačica. I novi sat? *Porše*, reklo bi se na prvi pogled. Nedavno ih je fotografisala za neki glamurozni časopis i znala je da ga je taj originalni proizvod koštao barem četiri hiljade.

On gladno uvuče dim, ispuštajući ga trenutak kasnije u plavičastom oblačiću. Pritisnuvši dugme na konzoli između njih, spusti vozačevo staklo omogućujući da se razide dim.

Slatki trnci budućeg uživanja prostrušaše niz Ešlinginu karlicu. Jedva je čekala da padne noć i da se njegovo telo čvrsto kao kamen pripije uz njeno. Sva srećna pomislila je na oskudni veš marke *ažen provokater* koje se ugnezdilo u njenom koferu.

„Jesi li saopštila novosti svojoj majci?“

„Šta?“ Pitanje ju je trglo iz sanjarenja i trnci koji su joj klizili niz karlicu ovaj put su bili više drhtanje nego fantazija. „Ovaj... još ne. Još je u Sjedinjenim Državama. Bilo bi mi draže da joj to sama kažem. To je pošteno.“

„Ne stidiš se zbog mene, nadam se?“ U njegovom glasu čuo se prizvuk peckanja.

„Kao da se stidim! To je samo, to je samo, no... majka nije kao druge žene. S njom treba pažljivo postupati.“

Ros je čuo za Kopeliju Morison. Morao si da proživiš pod kamenom popriličan broj poslednjih godina da ne bi čuo za nju. Njene fotografije neprekidno su punile novine uz detalje avantura i poslednjih osvajanja u nizu, a sve se kupalo u bogatstvu i često izgledalo kao da je na ivici zakona. Iznenadio se kad se njegova baka nije usprotivila njegovoj vezi s Ešling. Za Onoriju je Kopelija Morison bila najgora vrsta žene, vulgarna, skorojevička, hodajuća hrana za tabloide. Na pamet mu pade jedna od njenih izreka: *Ko leže sa psom, ustaje s buvama*. Da, vrlo je čudno što je Onorija ostala neuobičajeno nema u tom pogledu. Morala je znati vezu Ešling sa Kopelijom još pre nego što ju je unajmila za fotografisanje.

„Svejedno“, reče Ešling poprimivši izraz kao Skarlet O'Hara: *Ne želim o tome sada da razmišljam. O tome ću razmišljati sutra*.

„U redu. Umesto toga, malo muzike. Snou Patrol?“

„Savršeno!“ Ešling se ugnezdi u raskošnoj koži i trenutak posle toga oboje su pevušili *Chasing Cars*.

Ešling se probudila kad su kola oštro skrenula desno i počela da se penju sporednim putem koji je vijugao ispod velike nadsvođene katedrale arišovih stabala.

„Gotovo da smo stigli.“ Ros joj lagano dodirnu bedro dok je treptala očima budeći se i zurila u grimizni suton.

Ešling se nehotice stresla. Bili su u blizini Karikrosa i ona će ovog puta ući onamo gotovo kao član porodice.

Ros primeti taj pokret. „Hladno ti je?“ upita i poče da nameštati regulator temperature na instrument-tabli.

„Malo“, slaga Ešling, ne želeći da mu kaže koliko je uplašena; kao jedinica bila je nervozna zbog toga što će postati deo tako velike porodice, brinula se kako će je svi ostali prihvatiti, kako će se uklopiti i naći sopstveni kutak. Pružio joj je ruku i stisnuo joj prste da je ohrabri. Ona se smesta opustila, krišom proučavajući snažne crte njegovog lica. Tu je

Poziv za ljubav

s Rosom, Rosom Granvilom, čovekom iz njenih snova, koji će joj uskoro postati muž. Sve će biti u redu.

„Telefonirao sam im pre, da znaju da smo blizu“, reče Ros. „Govorio sam s Norin, to je kuvarica, sećaš li se nje?“

„Svakako.“ Norin joj se dopala, i ona i njena kuhinja, tokom poslednje posete, koliko god da je bio kratak.

Dok su se kola spuštala niz poslednji breg, našli su se kraj starih kamenih zidova koji su okruživali prostrano imanje Karikros. U tami koja se zgušnjavala gvozdена kapija je iskrsnula u monolitnom sjaju i nivo teskobe Ešling još jednom se povisio. Nije je smirila ni iznenadni topot sve bližih kopita. Odmah potom farovi su osvetlili Šona Makartija koji je jahao veličanstvenog arapskog ždrepcа. Šon je bio konjušar u Karikrosu, isto tako priučeni šumar, povremeni šofer, čovek za sve najneobičnije poslove na imanju.

Skočivši na tlo, brzo je privezao konja za obližnji stub, zatim širom otvorio kapiju bučno škripeći po šljunku. Pozdravivši ih oboje naklonom, pristupio je i pognuo se ka prozoru koji je Ros otvorio.

„Đavolski dobra mašina, Rose! Koga si odrao?“

Ros se nasmejao, nimalo ga nije zbunila familijarnost. Njih dvojica poznavali su se od detinjstva. „Voleo bi da znaš, a, stari družel!“ Pokaza rukom na konja koji je blago izbacivao dah kroz nozdrve i nestrpljivo lupkao kopitima po zemlji. „Kako je Šeik? Moram reći, izgleda da je u dobroj kondiciji!“

„Bogami, strašan je“, dodade Šon. „S njim nema problema. Karik zna da proceni konja.“

„Bolje nego ja, u svakom slučaju“, složi se Ros, pokajnički podsećajući na svoju dobro poznatu strast za kockanjem.

Šon se kiselo nasmeši, preletevši drskim pogledom preko Ešling. „Oh, nisam baš siguran, gospođica Ešling je sjajna ždrebica. Iako ne mogu shvatiti zašto ti ne dâ nogu.“

Praveći se da je ljut, Ros dodade gas. „Hoćeš li da se pomeriš, Šone, bezobrazniče jedan. Odlazi i nešto radi!“ Ubacivši u brzinu, pojuri vijugavim putem između niza stabala, ostavivši Šona da sa osmehom zaključa kapiju tokom noći.

Izašavši na čistinu nakon poslednjeg biljnog pokrova, ispod gustih krošanja škotskih borova, Ešling zadržа dah ugledavši Karikros u punom

saju. U mraku, s vešto nameštenim reflektorima koji su razlivali svetlo preko pročelja s mnogo tornjeva i visokih dimnjaka, kuća je zaista izgledala kao da je iz bajke.

Ros se zaustavi da joj omogući uživanje u vidiku.

„Pa, Eš, da li je onako dobra kako si je upamtila?“ upita s prizvukom ponosa u glasu.

„Čudesno!“ Ešling je bila zapanjena. Nije upamtila da je kuća tako... veličanstvena. Uostalom, kad je prvi i jedini put bila tu, došla je poslovno i mada joj se divila kao što se čovek divi lepom hotelu ili državnoj zgradi, uglavnom se usredsređivala na poze, uglove i blende, pa onda na ljude. Sada ju je posmatrala na sasvim različit način. Sada je sve bilo lično. Oči su joj polako kružile pročeljem od bledeg krečnjaka iz lokalnog kamenoloma, koje su povećavali i menjali naraštaji Granvilovih tokom stotina godina. Pri dnevnoj svetlosti, znala je, iskusno oko moglo bi da vidi spojeve, rečitu promenu boje, gde je najpre dodato zapadno krilo i posle, u sasvim drugom veku, istočno; taj par se pružao napred, od glavne zgrade kao ruke, spremne da zagri.

Ros ponovo upali motor i kliznu prilaznim putem, zaustavivši se u podnožju krila stepeništa koje je vodilo do glavnog ulaza. Ešling pogleda oko sebe, sećajući se svega. Put je kružio oko ovalnog travnjaka koji je pametnim razmeštajem živice u kutijama oblikovan tako da je činio minijturni lavirint. Sunčani sat, bakar pozeleneo od starosti, ležao je tačno u sredini na granitnom postolju s grbom Granvilovih. Svetle limunove boje, dopiralo je u romboidalnim oblicima iza mnogih prozora sa stubićima. Mermerno stepenište koje je vodilo do ulaza ovičavale su s obe strane rezbarene balustrade, koje su na vrhovima glavnih stubova nosile velike ukrasne vaze iz kojih se slivalo obilje bršljana i lobelije u ružičastoj i plavoj boji.

Odjednom se velika vrata širom otvoriše i neki lik dokaska niza stepenište: Norin Makarti, kuvarica i domaćica, Šonova majka.

„Bože svemogućí, jadno stvorenje, sigurno si iscrpljena! Pusti prtljag, narediću da ti to neko uzme i donese gore.“

Uhvativši Ešling ispod ruke, Norin joj je pomogla da izađe iz kola i pogurala je uza stepenište, ostavljajući Rosa da se brine sam o sebi. Zatim je preko ramena bacila pogled pun zgražanja na *aston martin*.

„Ta sportska kola su veoma dobra, u redu, ako mene pitaš, ali ako želiš komfor, na pogrešno drvo laješ. Dođi unutra da se malo osvežiš u

Poziv za ljubav

ženskom kupatilu na kraju hodnika, pre nego što vidiš gospodaricu. Ona vas čeka u Maloj Indiji.“

„U Maloj Indiji?“ Ešling nije bila sigurna da je dobro čula.

Norin se nasmeja. „Da, da, u Maloj Indiji. Tako mi zovemo glavnu dnevnu sobu zbog toga što je pretrpana svim paganskim stvarima koje je gospodarica pokupila na putovanjima. Mala dnevna soba u istočnom krilu je Mala Kina; zar je nisi videla kad si zadnji put bila ovde?“ Nastavila je da brblja ne čekajući odgovor dok je uvodila Ešling u predvorje. „Sve samo kinesko lakirano pokućstvo, svileni tepisi i veliki ružni zmajski ukrasi za koje vam ja, lično, ne bih rekla ni hvala. Ali opet, šta znaš? Onda, tu je Mala Afrika, gde Džasper boravi kada dođe iz Kenije. Zbog stvari divljeg izgleda koje su tamo imala bih noćne more. Velike ružne maske, koplja i slično. Čak i dve-tri smanjene glave.“ Norin je prostreli vragolastim pogledom. „A pogodi kako nazivamo blizanački stan? Mala ludnica!“ Okrenula se i od srca nasmejala. „Tvoj Ros je to izmislio. Je li tako, milo moje?“

Ros se nasmešio kad ih je sustigao i spustio poljubac na njen obraz. „Nadam se da mojoj lepoj verenici ne puniš uši pričama strave i užasa, Norin?“

Norin se nasmeja. „Samo joj dajem raspored zemalja, to je sve.“

„Spremna si da izazoveš zmaja, draga?“ Ros povede Ešling prema dnevnoj sobi.

„Bolje je da to obavimo.“

Norin oštro pljesnu rukama. „Za ime božje, hoćeš li jednoj devojci dati priliku da se osveži, Rose?“ Pokaza očima na Ešling. „Muškarci! Nemaju pojma!“

Ešling se nasmeja. „Možete to da ponovite! Naročito Ros.“ Domahnu mu rukom. „Ti samo pođi. Neću dugo.“

„Dobro, na tvoju sopstvenu odgovornost. Baka bi do tada mogla da me pretvori u šaku pepela!“ Ros napravi podrugljivu grimasu i krenu, koracajući kao da ide na vešala.

Ne sažaljevajući ga, Ešling mu otposlal poljubac. „U to sumnjam. U svakom slučaju, zar zmajevi nisu izumrli?“

„Ovaj nije. Ovaj je veoma živ i pun vatre.“

Onorija je diskretno stajala kraj prozora kad se Rosov auto zaustavio pred kućom. Usne su joj lagano zadrhtale, a zatim ih je zadovoljno stisnula.

Kakva sreća što je Ešling tako prijatna, a Ros tako podatan! Njen unuk, koliko god ga volela, bio je nekako plitak, čavka koju privlače svetle blištave stvari i neumoran u nastojanju da ih prisvoji.

„Radžeš, ja sam lutkarka“, objavi Onorija svečano, okrećući se od prozora i spuštajući se pomalo ukočeno u svoj najdraži naslonjač. „Konci možda nisu uvek vidljivi, ali oni su svejedno tu i sada je postavljena zavesa da se podigne za najveću predstavu od svih.“

„Zaista, rani.“ Radžeš se nakloni i pruži joj čašu rubinskog porta, a četvorougaonici kristala uloviše svetlo i raširiše se duž zidova kao razbijeni dijamanti.

„Lepa je Ešling, zar ne? Inteligentna i principijelna, ona vrsta devojke kakvu bi svaka baka poželela svom unuku.“ Drhtaj joj prostruji kroz ruku. Čaša se opasno zaljulja. „Uza sve to, ona je kći mog najvećeg neprijatelja. Ne dopusti mi da budem slaba, Radžeš. Uvek me podsećaj na to. Bez milosti.“

„Bez milosti“, ponovi Radžeš tiho. „Držite se blizu neprijatelja blizu, a neprijateljevoj kći budite još bliže.“

Onorija se nasmeši. „Tačno tako. Uvek si me tako dobro razumeo.“ Nasloni se, otpi gutljaj i pričekaj kucanje na vratima koje će najaviti prisustvo njenog unuka i njegove verenice.

Nije morala dugo da čeka. Ros je nahrupio na vrata i, spustivši se na kolena kraj njenog naslonjača, uzeo je obema rukama za ruku i poljubio je. Bio je to tipičan Rosov ulazak naglavce, ali Onorija ga je prihvatila.

„Bako, kako je lepo što te vidim!“

„Ludi dečaće!“ Pokaza mu da ustane i pogleda preko ramena. „A gde je ljupka Ešling?“

„Samo je pošla da se malo osveži. Neće dugo.“

„Tako zamoran put“, reče Onorija saosećajno. „Zato Karik ima helikopter.“

Svako spominjanje Karikovog bogatstva, toliko većeg nego što je njegovo, uvek je izazivalo Rosovu svađalačku stranu. „Došli smo samo iz Dablina. Tek četiri sata vožnje. Ionako Ešling nije nikakvo razmaženo zanovetalo. Možda izgleda krhko, ali čvrsta je kao stara cipela, zaista. Čvrsta je kao ti kad si plovila uz Gang, ili penjala se na Himalaje, ili predvodila Juriš poslednje brigade u mladosti!“

„Predvodila Juriš poslednje brigade! Kakva besmislica! Zar misliš da imam dvesta godina? Osim toga, to je bilo na Krimu, neznalice!“ Onorija

Poziv za ljubav

glasno izdahnu i usta joj se napučiše, ali Ros je mogao videti da joj prija njegovo laskanje. „Ah, evo i divne Ešling, upravo na vreme da me spase od daljih besmislica!“ Onorija se nasmeši i milostivo pruži ruku dok se Ešling približavala. „Dobro došla ponovo u Karikros, draga. Molim te, oprosti mi što ne ustajem. Stare kosti, šta ćemo.“

„Oh, ne boli vas previše, nadam se?“ Ešling prihvati pruženu ruku i upita se da li bi trebalo da poljubi Onoriju. Dok je oklevala, Onorija reši problem povukavši je dole da sedne kraj nje u naslonjač.

„Vino za decu, molim, Radžeš! Uprkos tvom protivljenju, Rose, sigurna sam da je barem Ešling umorna od duge vožnje.“ Pa prodornim pogledom prelete preko nje od glave do pete. „Pa, dete, kako ljupko izgledaš večeras! Rose, verujem da znaš koliko si srećan!“

Ešling se nasmešila od zadovoljstva što je izabrala svoj omiljeni kašmirski džemper do kolena *orla kili*. U njemu se uvek osećala samopouzdanost i glamurozno, a nežna boja lavande zaista je pristajala uz njen ten. Dodala je privezak s dragim kamenjem *kristijan lakroa* uz odgovarajuće minđuše. Bio je to bez sumnje *statusni* deo nakita, ali koje je veće moglo biti bolje za potvrdu statusa? Cipele su joj bile *lubuten*, s petama koje nisu sredstvo za ubijanje, ali su ipak dovoljno visoke da pokažu njene vitke noge u najboljem izdanju. Kosu je skupila u mekanu punđu, a šminka joj je bila lagana. Kao što je njena pomajka Kopelija znala da kaže, mladost je jedini pravi ukras koji je potreban devojci. Zadovoljna svojim izgledom, Ešling je ipak uzela u obzir Norinino mišljenje kad je izišla iz kupatila.

„Izgledaš li dobro?“ Norin ju je s nevericom odmerila od glave do pete. „Šta time hoćeš da kažeš? Izgledaš fantastično, kao jedna od onih velikih filmskih zvezda iz Holivuda. Ne znam samo treba li da se poklonim ili da zatražim autogram.“

Sad se Ešling smešila dok joj je Radžeš pružao čašu s vinom, uperivši neobično prodorne oči u njeno lice. Zbog iznenadnog treperenja živaca čaša joj se lagano potresla u ruci. Otpila je gutljaj, osećajući se malo bolje dok joj je tečnost zagrevala telo.

Ros, naravno, nije imao takvih neprilika. Oslonivši se na Onorijin naslonjač, nastavio je šarmirati baku i dosađivati joj na način koji mu je bio prirodan kao disanje.

„Onda, bako, čujem da se pod starost zabavljaš dovodeći u red sav taj posao oko veridbe?“

Ešling podiže glavu, ne znajući da li joj je po volji da se o njihovoj veridbi govori takvim nesmotrenim rečima, ali Onorija se nije nimalo uznemirila.

„Veridba zahteva mnogo priprema, mladiću“, ukorila ga je blago. „Stvari se moraju obaviti dolično i neko mora da nadzire da se tako i obave. Ljudi očekuju da Granvilovi budu uzor u tim stvarima i ne smemo to izneveriti.“

Ešling se trznu, setivši se pomajke koja je uzimala u obzir samo svoju stranu. Zamišljala je kako bi izgledalo kad bi se te dve snažne žene prvi put našle licem u lice. Sudar titana? Trzaj se pretvarao u pravu drhtavicu, ali starica je na sreću dala znak Radžešu da joj donese nešto s njenog pisaćeg stola s drugoga kraja prostorije, pa ništa nije primetila.

„Hvala ti, Radžeš.“ Uzela je od njega tanku pergamentnu kovertu i izvukla bogato ukrašenu zvaničnu pozivnicu kojom im je zamahnula ispred nosa. „Pozivnice, dragi moji! Znam da nećete zameriti što sam bila slobodna da ih odštampam, znajući koliko si ti zaposlen, Rose, leteći oko sveta, i ti, Ešling, sledeći svoju nesumnjivo uspešnu karijeru. Međutim, to može zasmetati nekim važnim stvarima.“ Poslednju rečenicu izgovorila je bacivši strog pogled na Ešling. Onorija lupi po pozivnicama na dlanu. „U svakom slučaju, biće vam drago kad čujete da su se one, kako mi kažemo, razletele po celom svetu. Toliko je važno poslati obaveštenje na vreme, posebno onima koji su u inostranstvu.“

Ros uze jednu pozivnicu, pročita je na brzinu, zatim je pruži verenici. „Oh, bako, kako je to ljupko i ljubazno od tebe“, reče oporo. „Ali mislim da bismo Ešling i ja radije...“

Onorijina ruka raseče vazduh. „Koješta! Te je stvari bolje prepustiti iskusnim rukama. U svakom slučaju, zaista sam i tebi, Rose, poslala primerak u Tajland, a dobila ga je i Ešling, ali nijedno od vas nije odgovorilo, pa sam vašu ćutnju shvatila kao odobravanje. Izvinjavam se ako mislite da sam uzela previše slobode.“ Oči su joj iznenada blesnule i ruka lagano zadrhtala od očevidne neugodnosti.

Ešling hitro pohita da je razuveri. „Oh, ne, u redu je. Uistinu! To nam je uštedelo trud, a nimalo me ne iznenađuje pošta. Moja pisma se stalno gube. Molim vas, nemojte se uzrujavati. Oboje smo vrlo zahvalni, zar ne,